

Hálaadó Harangszó

2011. május 12. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA XII. évf. 1. sz.

A KÁLVIN-ÉVEK megemlékezéseihez csatlakozva és lelkünk épülésére egy-egy Kálvin műveiből vett idézettel tisztelgünk a nagy reformátor emléke előtt: „A hit teljes egészében a Szent Lélek tulajdon műve, mert Őtőle megvilágosítatva ismerjük meg Istent és jó voltának gazdagságát. Az Ő világossága nélkül a mi életünk olyan vak, hogy nem láthat meg semmit, és olyan eltompult, hogy még csak nem is sejdíthet semmit a lelki dolgokból.”(Institutió 129)

KIÉGÉS VAGY LÁNGRA LOBBANÁS? Olvasandó: Apostolok cselekedetei 2, 4

Ma nagy divat megkeresni a gyökereket. Családok keresik őseiket, eredetüket. Közösségek kutatják múltjukat. Népünkben a sok elfojtás után szinte reneszánsza van eredetünk, őseink, ősi hagyományaink kutatásának. Ebben valami üzenet is van. Az, hogy valami elveszett, elhalványodott, valami kikopott, kiüresedett bennünk. Vagy: annyi minden ráakódott már az eredetire, hogy nem is tudjuk igazán, milyen is volt...

Ez az igever, amit alapul vettem, egy ilyen „eredet”, alapkö a pünkösdben. Talán az egykori történet szempontjából a legjelentéktelenebb mondat. Sokkal izgalmasabb ennél a tüzes nyelvek és a szélzúgás megjelenése, a nyelveken szólás, a Péter prédikációja, a háromezer ember megtérése... Mégis úgy gondolom, hogy az „eredet”, a gyökér ebben a kis mondatban rejlik pünkösddel kapcsolatban is, a keresztyén élettel kapcsolatban is, az egyházzal kapcsolatban is. Keressük most mi is hívó életünk, gyülekezeti létünk, egyházunk közösségének eredetét ebben a bibliai mondatban: „*És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdenek szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nekik szólások.*”

Az első, ami ebben az igében fontos üzenet: Megteltek mindnyájan Szent Lélekkel. Hadd hangsúlyozzam ki nagyon: „megteltek”. Ma az emberek nagy része ennek az ellenkezőjét élék meg: „Kiüresedtem, kiégtem, leszívta az energiámat,

leszívta az agyamat...” Szinte mindenütt ezt halljuk, amikor egymással beszélgetünk. Hiányt érzünk, szó szerint éhséget arra, hogy valami történjen, változzon, hogy ne „amortizálódjunk” tovább, hanem megtöltekezzünk, valamit végre kapjunk. Az a szó, ami itt szerepel, hogy „megtölteni”, ilyesmit is jelent: csillapít (pl. éhséget), felüdít, jóllakik. Miről szól hát ez az egyszerű mondat? Arról, hogy akit Isten Szent Lelke betölt, az nem a kiégők, kiürülők csapatához tartozik. Hanem azokhoz, akiknek lelki-szellemi éhségét, sivárságát Isten megelégtíti, és ezáltal felüdülnek. A tanítványok „felüdülése” látható akkor, amikor depresszív visszavonulásuk után kiléptek az utcára. Újra akartak, mertek, tudtak élni, sőt, ehhez indítást is éreztek. Mivel a Lélekért minden nap könyöröghetünk, ez a mindennapi felüdülést, megelégedést jelentheti a mindennapi „energialeszívó” rohanó küzdelemben.

Azután a keresztyén élet „eredetéhez” hozzátartozik az, hogy „Kezdetek szólani más nyelveken.” Ez a pünkösöd egyik nagy csodája, a nyelveken szólás. De mi is ennek az igazi csodája? Az, hogy ezek a tanítványok végre „elkezdtek szólani”, éspedig úgy, hogy most már nemcsak egymás között beszéltek! A korábbi fejezetek elmondják, hogy a tanítványok önmaguk között megbeszélték a dolgokat, de egy szavuk sem volt a kívülállókhoz. És most, amikor betöltekeztek a Lélekkel, elkezdtek szólani végre

azokhoz is, akik nem a gyülekezetükhöz, a Jézust követők kis csapatához tartoztak. A keresztyén élet igazán ott kezdődik, amikor már nemcsak azt tudom, hogy nekem miért drága az evangélium szava, nemcsak a hívő társaim előtt tudok róla vallani, hanem elkezdek szólni mindenkinek, idegennek is akár. Amikor megértem, hogy bizonyosságot kell tennem. Mert van mondanivalóm az emberek, a világ felé. Ezzel és itt kezdődött valóban a keresztyén egyház élete.

Végül, egy kis mondatrész: „ahogyan a Lélek adta nekik szólni”. Míg az előbbi pontnál az általános „beszélni” igét használja a szentíró, itt egy minősített szóval fogalmaz. Olyan jelentésárnyalatot hordoz ez a szó itt, hogy „kinyilvánít, ünnepélyesen kihirdet, határozottan kijelent, nyíltan megmond.” Érezzük-e ennek nagyszerűségét? Ahogyan a Lélek ad szólni, az nem más, mint a határozott, bátor, ünnepélyes hitvallástétel, a nyílt és világos beszéd. Jézus előre szolt is erről. Azt mondta tanítványainak, hogy amikor majd törvényszékek elé állítják őket, ne

féljenek, és ne gondolkodjanak, hogy mit mondjanak, mert majd a Lélek adja szájukba az üzenetet. És ha Péter ekkor elhangzó prédikációjára gondolunk, vagy pünkösöd után a nagytanács előtt, helytartók előtt, királyok előtt ünnepélyesen és bátran szóló apostolokra, akkor megérthetjük, mit jelent a Léleknek ez az ajándéka. A biztosan zengő trombitahangot, a Krisztusról szóló áldott bizonyosságtételt. Erre a beszédre tértek meg háromezren.

Rövidke mondat ez a pünkösdről szóló híradásban. Mégis arra hívlak benneteket, hogy keressétek meg életetekben ezt a mondatot, ennek a távlatát. Ha megvan, tudjátok: ettől vagytok valóban keresztyének. Ha keresitek és hiányzik, könyörögjete a Szent Lélekért, hogy azok között legyetek, akiket a Lélek betölt, akik ezzel elkezdhetik a krisztusi életet és bizonyosságtételt. Ámen

Gerecsei Zsolt lelkipásztor

AZ ÁCSI REFORMÁTUS LEÁNYEGYLET EMLÉKEI

A Tatai Református Egyházmegye környékbeli gyülekezeteiben az 1920-as évek közepére már több településen megalakultak a leányegyletek. Ács lemaradt. Az ok: nem volt megfelelő szervező. Egészen addig, míg Csere Teréziát 1929. márc. 9-én meg nem választották állandó tanítónőnek. 1926-tól eddig a napig helyettes tanítónő volt.

Megjegyezzük, hogy munkába állása a korona-pengő pénzváltás idejére esett. Első fizetését még az inflálódott koronában kapta. Egy hónapra egymillió-kétszázezer koronát, ez akkor egy női cipő árának felelt meg. Az 1929-iki megválasztása után fizetése 80 pengőről 120 pengőre emelkedett a szorgalmi időre. (Nyáron nem!) Az ácsi református iskola ebben az időben úgynevezett „államsegélyes felekezeti iskola” volt, ami annyit jelentett, hogy a fizetés 30%-át havonta az államtól kapta. Ezért állami tanfelügyelet volt az egyházi mellett. Ez utóbbi tanfelügyelőt az egyházmegyétől küldték. A tanítói fizetés körülbelül a csendőrokkével volt azonos. E – talán nem felesleges – kitérő után térjünk vissza a leányegylethez. Csere Terézia 1929-ik évi megválasztása után hivatalos egyházi státusba került, s minden tekintetben megfelelt annak a kritériumnak, hogy Kelemen Béla lelkész megbízza az Ácsi Református Leányegylet megszervezésével és vezetésével.

Az Alapszabályt Kelemen Béla szerkesztette meg, amely tartalmazta:

1./ Viselkedési előírások egyházban, társadalomban, magánéletben.

2./ Külterületi gyermekek segítése (szociális étkeztetés).

3./ Kulturális tevékenységben való részvétel.

4./ Segédlelkész sorkosztjának megszervezése. A leányok derítették fel, hogy ki hajlandó ebben részt venni. Ezeket a családokat sorra kerülésük előtt egy héttel értesítették, hogy mikor esik rájuk az étel főzése.

5./ Jótékonyági akciók. (pl: a Pápán épült új püspöki palota felszereléséhez tollat gyűjtöttek Csere Terézia és Nyéki Ilona vezetésével).

6./ Műsoros estek szervezése. A bevételből az iskolás gyermekek ruházkodásához járultak hozzá. A tanítók az osztályokban összeírták azt a 3-4 tanulót, akik a rászoruló közé kerültek.

7./ A lányok férjhezmenetele esetén egy teljes Bibliát kaptak az egylettől. Ugyanakkor kötelesek voltak maguk helyett egy új tagot beszervezni. A leányegylet rendezvényeit a Németh Károlyné-féle vendéglőben, vagy a Nagy-vendéglőben tartotta. (Az épületek ma is állnak). Ezekhez a műsoros estekhez a szolgabírói hivataltól kellett engedélyt kérni. A tűzoltóságon kívül senki más nem tartott ellenőrzést. A rendre mindig egy presbíter ügyelt. Rendzavarásra nem emlékeznek. Az Alapszabály 2-es pontjaként említett kültekei gyerekek étkeztetését az 1930-as évek második felében szervezték, kb. 3-4 évig, októbertől május elsejéig. Gyűjtött anyagból. Úgy zajlott le a konyhai munka, hogy négy lány dolgozott: kettő előkészített, kettő pedig főzött. Ebédlőként a tanácstermet használták, amely a

templomdombi iskolarész középső terme volt. Itt gyakorolt a Református Énekkar is. Abban az évben, amikor a legmagasabb volt itt az étkező gyermeklétszám, megközelítette a nyolcvanat. Ácson a két világháború között közel ötszázan éltek a falun kívül. (A Győri Katolikus Püspökség adattára:) Az étkeztetéshez telenként a Cukorgyár egy mázsa cukrot adományozott. Búzát a szükséges mennyiségben az egyház magtárából kaptak, amit meg is öröklöttek. A magtár a dombon levő iskola padlásterében volt kialakítva. (Még a termelőszövetkezet is annak használta.) Zsirt, krumplit, babot, zöldséget a gyülekezeti tagok adtak össze. A fűszerek árát rendezvények bevételéből fedezték. Telenként 3-5 rendezvény volt. Auspitz – Jeges pusztai birtokosa – is adakozott. Ezt ugyan kérésre tette. A főleg disznótenyésztéssel és tejtermeléssel foglalkozó földbirtokos minden évben egy két mázsa körüli hízott sertést küldött, megtoldva minden esetben 200 pengővel. A kérő levelet Kelemen Béla írta meg, és Krausz Simon ácsi rabbi itthon látogatóban lévő fia fordította németre. (Kolozsváron némettanár volt). Auspitztól elegendő mennyiségű tejet is kaptak, ebben sem volt soha hiány. Meg kell jegyezni, hogy a jegesi birtokos vasárnaponként lovas kocsival a pusztai gyerekeket beszállíttatta a református templomba. Az említett évek után a „tömegétkeztetés” megszűnt, kis körben főzőtanfolyammá zsugorodott egy ideig. A szociális étkeztetés a faluban azonban nem szűnt meg. Patzenhofferné folytatta az akciót, amelyet az Óvodában tartottak, de nem az egyház égisze alatt, hanem most már főleg a cukorgyári szegény sorsú gyermekek részére, felekezeti különbség nélkül. Az iskolából a tanítók kísérték át a tanulókat. Amikor a

Református Egyházban a gyermekétkeztetés megszűnt, tanfolyamokat tartott a Leányegylet vezetősége. Pápáról háztartási iskolát végzett, s abban nagy gyakorlatot szerzett oktatót kértek. Főző, szabás-varró, kézimunka tanfolyamok voltak. A tanfolyamok végén a főzővizsga nyilvánosan a Kaszinóban volt. Nagy eseménynek számított. A megyétől is voltak világi vendégek. A Leányegyletet 1929-1938 között Csere Terézia tanítónő vezette. Majd 2-3 évig Pusztai Józsefné (Péntek Mária). Ezeket az éveket követően ismét Csere Terézia állt az egylet élén. Nem szóltunk a kulturális munkáról. Kötelessége volt a Leányegyletnek olyan kórus létrehozása, amely kétszólamú énekek előadására volt képes. A kórus a templomban a karzaton foglalt helyet. Író-olvasó találkozókra való részvételre is igyekeztek megnyerni az egylet tagjait. Ezek a találkozók úgy jöttek létre, hogy Varga József segédlelkész a Veszprémben tartott népfőiskolára beszervezte Tuba-Tóth Károlyt, aki a népfőiskola elvégzése után több ismert író meghívott Ácsra. Sikeresen. Az emlékeztet Darvas József, Sinka István, Kovács Imre és Veres Péter nevét őrizte meg. Azonban mások is megfordultak Ácson. A Református Egyház az Új Idők irodalmi folyóiratot járatta. Főleg a Tanítók és a segédlelkészek forgatták, de felhívták a Leányegylet tagjait is az olvasására. A korszak végén Kelemen Ilona tanítónő kísérelte meg összefogni a református lányokat. A háború, és az azt követő közvetlen időszak nem kedvezett az ilyen munkának. Az Ácsi Református Leányegylet 1947-ben megszűnt. Nem hatalmi szóval végezte be működését, a körülmények tették lehetetlenné a folytatást.

Dr. Alföldi Kálmán

AZ ÁCSI REFORMÁTUS LEGÉNYEGYLET

A Leányegylet megalakulása után egy évvel, 1930-ban létrejött a fiatal református férfiak egylete, a Legényegylet. Alapszabálya lényegében megegyezett a leányok szervezetével, természetesen a férfias feladatokkal behelyettesítve. A két egylet megalakulása között a különbség annyi volt, hogy a Legényegylet szervezését és vezetését a segédlelkész végezte. Különbség volt még, hogy a legények elnököt is választottak. Az elnök Péntek Sándor lett, aki ezt megelőzően Kecskeméten 2 éves gazdasági tanfolyamot végzett. /Vele együtt Péntek József is./ Péntek Sándor Ácson kiemelkedett gazdátársai korosztályából. Tehetséges, ötletgazdag, valóban vezetésre termett fiatal gazda volt. Állandóan képezte magát, s figyelemmel kísérte követésre méltó más országok-beli mezőgazdasági történéseket is. Ebben minden lehetséges eszközt megragadott. Áldozatkészségét mutatja, hogy 10.000 pengős

alapítványt tett egy legényegyleti székház építésére, amelyet a Templomdombon képzelt el. A szükséges faanyagot meg is vásárolták, s a templomudvarban rakták le. Hamarosan jött a világháború, és a szovjet csapatok ránc zúdulásával teremtett zavaros helyzetben az egyházhoz felelősséggel nem kötődő egyének az építésre szánt anyagokat széthordták. Péntek Sándor tragikusan fiatalon meghalt. Vele a falu egy olyan embert veszített, aki a parasztpolgárosodás ácsi vezetői közé tartozott. A legényegylet jeles tagjai közé számított még: Végh Vince, Virág Zsigmond, Csuka Miklós, Péntek József, Koós József, Tuba-Tóth Károly és még számosan. Az arra alkalmas egyleti tagok a fiatal gazdákat érdeklő, ismereteiket bővítő előadásokat szerveztek. Egy-egy képzetebb személy alaposan felkészült, aki a többieket a témával megismertette. Minden tevékenységünkben fontos volt a bibliai

szemléletű magatartás. Ezért az említett előadások mellett hetente egyszer külön az egyletnek bibliaórája is volt. Így összefonódott a magánéleti képzés a bibliaismeret bővítésével. A gyülekezeti énekkaron kívül az egyletnek külön énekkara is volt, amellyel többször nyilvánosan is felléptek. A Leányegylettel közösen rendeztek műsoros esteket, előadásokat jelentős érdeklődés mellett. Igyekeztek az előadásokon lehetőleg minden tagnak rá alkalmas szerepet juttatni. A bevétel a belépőjegyek árából állt össze. Az első hely 2 pengőbe, a második hely 1 pengőbe, az állóhely pedig 50 fillérbe került. A két egylet közös előadásai igen színvonalasak voltak. Lelkesek voltak a felkészítők és a szereplők is. A Legényegylet tagjainak száma összességében nem közelítette meg a Leányegyletét. Kisebb létszámuk ellenére a legények közül kerültek ki nagyobb részt

az ácsi SDG (Soli Deo Glória) mozgalom tagjai. Az SDG üléseiről rendszeresen vezettek jegyzőkönyvet. Ezt a munkát Végh Vince vállalta. A két egylet többször rendezett majális, közös kirándulást Ács erre alkalmas és frekvenciált helyén, a Bodza-malom és Várhegy környékén. Ezek a rendezvények egész naposak voltak. Gyakran részt vettek a tanítók is. Alkalmi, szabadtéri hangversenyeket is rögtönöztek Mohácsy László rektor vezetésével.

Sokakban fél század után is megmaradtak az emlékek. Annál is inkább, mert az iskolás gyermekek tavaszi visszatérő programja a „Madarak és Fák napja” ugyanezen helyeken zajlott le. Ez kötelező, tantervben szereplő foglalkozás volt.

Dr. Alföldi Kálmán

HITMÉLYÍTŐ KONFERENCIA

2011. IV. 18. és 21. között került megrendezésre Balatonfüreden a Tatai Református Egyházmegye hitmélyítő konferenciája „Húsvét fényében” címmel. Ácsról hárman vettünk részt a konferencián. 18-án 19 órakor a megnyitó áhítatot Máté László esperes úr tartotta az 1Kor 9,24-25 alapján. Beszédében kiemelte, hogy a versenypályán futók közül csak egy nyerheti el a jutalmat (koszorút). Krisztus követői azonban a hervadó koszorú helyett „romolhatatlan” koszorút nyerhetnek. Beszéde végén Isten áldását kérte a konferencia munkájára. Az áhítat után került sor a résztvevők bemutatkozására, éneklésre, beszélgetésre. 19-én a reggeli áhítatot Kiss Katalintól hallhattuk, aki férjével, Kiss Péterrel együtt Dömös-Pilismaróton lelkipásztor. A felolvasott ige (1Kor,10,12-13) a bálványimádásról szólt. A bálványimádás „emberi kísértés”, de „ne zúgolódjatok”, mert „hű az Isten”, aki adja a szabadulás útját. Fél 11-től Bátty Miklós esperes úr Márk 16,1-4 verseket olvasta fel. Az asszonyok, akik a hét első napján Jézus sírjához mentek, „látták, hogy a kő el van hengerítve”. Így az akadály elhárult előlük. A mi Istentől elzáró kövünk a bűn, de Isten kegyelméből „vezet a kereszthez út”. A délelőtti hátralevő részében énekeltünk, beszélgettünk. Délután Jézus szenvedéséről, keresztre feszítéséről szóló „Passió” c. filmet néztük meg. A film nem volt szinkronizálva. Úgy gondolom, hogy a héber, görög és latin nyelvű szöveg, a megrázó képek nagyon életszerűvé tették a filmet, és felirat nélkül is mindenki érezte, értette a történeteket. A film végére szem nem maradt szárazon. Egyes kegyetlen részeket nem is bírtunk nézni.

Az esti áhítatot Kiss Péter tiszteletes úr tartotta az 1Kor 12,12-27 versei alapján. Ebből is kiemelnék egy gondolatot. Az Egyház Krisztus teste. Ahogy az

emberi test minden egyes része, szerve, tagja szükséges a jó működéshez, úgy az egyházban, a gyülekezetben is mindenkinek van helye; és mindenki egyformán fontos a maga helyén. Mindenki értékkel születik, tagként szolgálni pedig méltóság. Az esti áhítatot éneklés és beszélgetés követte. 20-án a reggeli áhítaton Bátty Dávid Géza etei lelkipásztor szolgált. Mk 16,5-8 verseit olvasta fel. „Ne féljete... feltámadott”, mondta az angyal az asszonyoknak. Nem félni, hanem örülni kell, hogy Jézus – aki miattunk, helyettünk, értünk halt meg – feltámadott. Ez a húsvét fénye és öröme. 10 órakor busszal indultunk Kehidakustyánba. Megnéztük a fürdő közelében található református öregek otthonát, ahol Bellai Zoltántól kaptunk tájékoztatást. Az Egyház a volt Batthyány-kastélyt vette meg négy hektár gyönyörű területtel. A külső felújítás még tart, de a megszüntetett hévízi öregek otthonából a 33 lakót már átköltöztették. Ha a felújítás befejeződik, több, elsősorban református idős embert is el tudnak majd helyezni. Egy rövid fürdés után felfrissülve indultunk vissza Balatonfüredre. Az esti áhítatot Nagy Attila komáromi lelkipásztor az 1Kor 13,1-13 versei alapján tartotta. A legnagyobb igény a mai világban a szeretetre van, még akkor is, ha az nem tudatosul bennünk. Az életet meghosszabbítani nem, de a szeretettel jobba tenni lehet. A szeretet megmarad és áldássá válik az életünkben. Április 21-én 10 órakor úrvacsorás istentisztelettel zárult a konferencia. Bátty Miklós esperes úr végezte a szolgálatot. Alapigének Mk 16,9-13 verseit választotta. Húsvétkor Jézus Krisztus feltámadását ünnepeljük, aki többeknek megjelent. Aki látták, találkoztak vele, leírták számunkra a feltámadás tényét. Nekünk, ennek a „fényében” kell az örömhírt nemcsak hinnünk, de el is mondanunk. A

konferencián Krisztus halálának és feltámadásának történeteit tanulmányoztuk. A már jól ismert történetekben sok új szempontot, üzenetet hallottunk. Minden történettel kapcsolatban felmerült a kérdés, hogy mit jelent a mai embernek, a mai kornak Isten üzenete, miben tud segítségünkre lenni a családban, a gyülekezeti munkában? A válaszokból világossá vált, hogy nem lehet az emberi életnek olyan mélysége,

ahova Isten kegyelme nem jut el. Érintettük az állam és az egyház viszonyát a készülő új egyházi törvénnyel kapcsolatban.

Együtt köszöntük meg Istennek a lehetőséget, hogy jó légkörben, énekléssel, imádsággal tölthetjük ezt a pár napot, és megismerkedhettünk a környező gyülekezetek tagjaival.

Bédi Gergelyné

HATVAN ÉVVEL EZELŐTT KONFIRMÁLKOZTUNK

Május nyolcadikán - hatvan év múltán - ismét a korábbi helyen, a szószékkel szembeni padosorban megilletődötten foglaltunk helyet, ünnepeltük konfirmációnk hatvanadik évfordulóját. Az 1951-ben készült fényképen 33 fő szerepel, most 15 emlékező gyűlt össze. (Bédi Julianna /Stefanics Gyuláné/, Farkas Irén özv. /Németh Miklósné/, Héregi Kálmán, Kollár Károly, Matics Zsuzsanna /Kovács Györgyné/, Nagy Sarolta Tóth Miklósné/, Németh Ilona /Molnár Mihályné/, Nyéki József, Pardavi László, Péntek László, Pusztai Béla, Sebestyén Ilona /Fodor Antalné/, Szőnyi Ferenc, Szőnyi László, Varga Tibor). Hárman egészségi állapot, egy társunk pedig külföldön él, ezért maradt távol. 14 volt társunk pedig már nem érte meg ezt a napot. Az igehirdetés szolgálatát konfirmándus társunk, Péntek László esperes végezte, közreműködött az úrvacsorai szolgálatban is. 60 év! Az ember életében hosszú idő. Mégis élénken jöttek elő a régi érzelmek: félelem, megatottság öröm. Lelki szemeink előtt megjelent Körmendi Lajos lelkipásztor, aki lelkiismeretesen, nagy gonddal igyekezett felkészíteni bennünket mindarra, amit egy teljes jogú egyháztagnak tudnia, hinnie és vállalnia kell. Úgy emlékszem, akkor tudtuk is, hittük is, vállaltuk is. Talán abban is megnyilvánult ebből valamennyi, ahogy arra az alkalomra feldíszítettük virággal a templomot. Voltak közöttünk, akik nyalábbal, kosárral hozták a virágot. Többen csatlakoztunk egyik társunkhoz, aki nagyapja egylovas kocsiját elkérte, s azt teljesen többször megpakolva hoztuk a virágot. Azután ebben a környezetben remegő lábakkal járultuk életünkben először szent félelemmel szívünkben az Úr asztalához. Felkérésünkre Matics Zsuzsanna szólt az elmúlt 60 évről, emlékeiről: „Hát ezt nem könnyű teljesítenem, hisz az emlékek ilyen időtávolságban már ugyancsak meghalványultak. Másrészt nagyon szubjektívek, hisz mindenki ugyanazt az eseményt másként éli meg. A visszaemlékezés tehát ettől válik különbözővé, egyénivé. Sokszor villannak fel emlékek a tárházunkból, node ha azt el kell mondani – vagy uram bocsá’ -, le is kell írni, az már feladat. Én ezt megpróbálom, mint jó diák, de osztályzatot nem kérek. Mi, többnyire 1936-37-es születésűek a háborús évek alatt és után kisdíjak voltunk. Gyerekefjével nem éreztük nagyon, hogy a

hitoktatásunk miatt szüleinknek bizony sarkukra kellett állniuk. Főleg édesanyánk tette ezt. Ha apáink munkahelyén erre rákérdeztek. A jó Isten bátorságot adott nekik, és így vált lehetővé, hogy a családi nevelés mellett vallásos nevelést kaphattunk egy olyan lelkipásztor prédikátortól, mint Körmendi Lajos nagytiszteletű úr volt. Ő készítette fel bennünket a nem kis izgalommal megélt konfirmációnkra. 1951. május 6-án hitvallás- és fogadalomtételünk alkalmából befogadást kaptunk egyházunk teljes jogú tagjai közé. Ez alkalomból gyülekezetünk megajándékozott valamennyiünket Kempis Tamás: Krisztus követése c. könyvével. A könyv előszavából idézem a következő felkiáltójeles mondatokat: „Kövesd a Krisztust! Egyedül csak Őt! Szüleink útravalóul a Bibliát adták kezünkbe, mellyel kapcsolatban az volt lelkipásztorunk kérése, naponta 10-15 percig olvassuk. Ez nem tűnt soknak, de őszintén bevallhatjuk, hogy néha nincs rá időnk. Ezután 14 évesen szétszéledtünk sokféle irányba. Van közöttünk, akit tisztelt lelkipásztorunk szavai az ő útjának követésére indítottak. Merem remélni, hogy mindnyájunknál jó helyre talált az ige elhintett magja, s igyekeztünk megközelíteni tiszteletes urunk emberi tartását és tisztességét. Végezetül egy-két gyermeki csínytet is megemlítenék. A mindannyiunk által szeretett Ódor bácsi egyik harangozása alkalmával fellopakodtunk a toronyba kíváncsiságunknak engedve, hogy ugyan hogyan szólaltatja meg azt az egy harangot, ami akkor még kötélhúzásra működött. Mondanom sem kell, hogy nem kaptunk dicséretet érte.

Előfordult az is, hogy fontos mondanivalónk támadt hittan órán (természetesen csak a lányoknak), s azt feltétlenül ott és akkor el kellett mondani a szomszédunknak. Lajos bácsi akkor finoman elhallgatott, azután csak ennyit mondott: „Fejezzétek be nyugodtan, én majd utána folytatom”. Nagyobb nevelő hatást ért el ezzel, mintha felemelt hanggal figyelmeztetett volna bennünket a tiszteletre. Bizonyára sok-sok emlék szóba kerül még a fehér asztalnál, ahol mindenki elmondhatja visszaemlékezéseit. Én nagy hálával tartozom az Úrnak, hogy eljuthattunk ezekbe a padokba, hogy eddig átsegített, s erőt adott mindenhez. Kérem további segítségét a még hátralévő éveinkhez.

Köszönöm szervezőink lelkes fáradozását, és megtarthattuk ezt az emlékezetes találkozást. Szomorúsággal tölt el viszont, hogy a 33 konfirmándusból –korábbi találkozóinkon - 1997-ben már csak 18-án voltunk, most meg még kevesebben.

Isten áldását kérem az ácsi gyülekezet lelkipásztoraira és családjukra, a gyülekezetre; hogy fennmaradjon egyházunk az idők végezetéig!

TALÁKOZÓ AZ ÖTVENEDIK ÉVFORDULÓN

2011. június 13-án, pünkösdhétfőn, a délelőtti istentiszteleten szeretnénk megünnepelni konfirmálásunk 50. évfordulóját. 1961. május 21-én 34-en kaptuk meg Körmendi Lajos nagytiszteletű úrtól a konfirmációi emléklapot és áldásával egy Bibliát (Újszövetség).

A találkozónk szervezése során sajnálattal állapítottam meg, hogy közülünk tízen már nem jöhetnek el. A többiek címét, telefonszámát – hála Istennek – sikerült felkutatni.

Kiderült, hogy szinte mindenkinek eszébe jutott az évforduló. A találkozás lehetőségét örömmel fogadták. Akik betegség vagy egyéb ok (unoka

keresztelője, beteg szülő ápolása) miatt nem tudnak eljönni – Isten áldását kérve együttlétünkre -, biztosítottak bennünket arról, hogy lélekben velünk lesznek. Így – reménység szerint – 16-an ünnepelünk a templomunkban pünkösdhétfőn.

Befejezésül a lelkipásztoromtól ötven éve kapott áldásomat idézem: „A reménység Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hit által, hogy bővölködjetek a reménységben a Szentlélek ereje által.” (Rom 15,13)

Kérem, hogy akinek kedve van és ideje engedi, ünnepeljen velünk!

Bédi Gergelyné

ANYAKÖNYVI ADATOK:

MEGKERESZTELTÜK:

Skuba Gergő
Kálmán Imre Alexander
Adamovits Noé Bence
Dancs Panna
Szigeti Nóra
Nagy Eszter
Molnár Fanni
Victor Capizzi
Rosta Barnabás
Tóth Alexander

ELTEMETTÜK:

Vass Mária	94 év
Sebestyén Miklósné Nyéki Terézia	70 év
Gunázer Sándorné Kollár Klára	73 év
Györffy Elekné Vida Vilma	77 év
Prezneczky János	54 év
özv. Semsei Mihályné Vasvári Irén	83 év
özv. Nyéki Vincéné Sebestyén Lídia	85 év
Vörös Sándorné Nagy Lídia	73 év
özv. Horváth Józsefné Németh Erzsébet	79 év
Fitos Imre	89 év
özv. Bokréta Kálmánné Szalai Etelka	85 év
Narancsik Károly	55 év

Az adatok a 2010. december 19. és a 2011. június 5. közötti állapotot tükrözik.

ÜNNEPI ISTENTISZTELETEK RENDJE:

Június 12. 10 óra: Úrvacsorás istentisztelet

Június 12. 15 óra: Konfirmáció

Június 13. 10 óra: Úrvacsorás istentisztelet legátus szolgálatával

Június 13. 15 óra: Úrvacsorás istentisztelet a Pénzszedésben legátus szolgálatával

Június 13. 18 óra: Istentisztelet